

[Alfred Hansen]

landsprægede blade, som fru Margrete Auker har nævnt.

Jeg beklager denne udvikling, og jeg er stadig imponeret over, at man har fundet den rigtige balance, så at man mener, man ved at bevare den nuværende tilskudsstørrelse kan fastholde det antal aviser, vi har.

Omvendt må man vel kunne drage den slutning, at hvis man forøgede statstilskuddet, ville det blomstre med små, gode, lokale dagblade rundt omkring, og det ville jo sådan set være en heldig udvikling. Jeg synes ikke, man er helt konsekvent hos de så varme fortalere for tilskuddet til udbringning af dagblade.

Der har været nogen diskussion, og det bliver jo let en diskussion om kejserens skæg, for man må jo konstatere – det kan vi vel nok være enige om alle sammen her i salen – at postvæsenet fungerer rent faktisk ikke helt tilfredsstillende. Det var nok det, man kunne udlede af debatten forleden.

Så siger postvæsenet: vi må have nogle flere penge, så vi kan få det til at fungere. Og så kommer det radikale venstre og andre og siger: nej, I må først få det til at fungere, og så kommer vi og betaler. Og det bliver lidt svært, for hvad er årsag, og hvad er virkning? Årsagen skal måske søges helt andre steder end i den rent prismæssige side af sagen.

Det er da klart, at hvis man har sendt et brev og givet 1 kr. 30 øre for det og det ikke når frem, så vil både afsender og modtager føle sig snydt. Det er også oplagt, hvis de nu skal til at give 1 kr. 60 øre og det stadig ikke kommer frem til den forventede tid, at så vil afsender og modtager føle sig snydt, måske ikke én gang, men to gange. Det er da mere acceptabelt at blive snydt for 1 kr. 30 øre end at give 1 kr. 60 øre for at blive snydt. Vi har jo ikke engang garanti for, at det bliver bragt i orden, selv om de får 1 kr. 60 øre.

Jeg stillede ét spørgsmål til ministeren, som jeg gerne ville have haft ministerens kommentar til, selv om spørgsmålet måske nok kom overrumplende. Med den stoiske ro, hvormed ministeren normalt kan håndtere sådanne pludselige spørgsmål, tror jeg godt ministeren kan antyde en holdning, uden at ministeren skal hænges op på udtalelsen. Men at flytte grænsen fra de 20 g til de 30 g, var det ikke noget, der var værd at overveje, hvis man nu får en portoforhøjelse

dér? En vis ajourføring er der nok behov for. Hvis man nu forhøjer maksimalvægten for laveste brevtakst til 30 g, mon den så ikke vil glide lidt lettere ned? Lad os prøve at overveje det.

Lone Dybkjær (RV):

Det er blot for at rette en misforståelse hos hr. Alfred Hansen, som sagde, at det radikale venstre og andre havde sagt, at først skal man have tingene i orden, og så skal man forhøje taksterne. Det sagde jeg faktisk ikke.

Jeg sagde, at jo hurtigere analysearbejdet blev færdigt, så vi kunne se en løsning på problemerne, jo lettere en gang ville dette lovforslag få under udvalgsbehandlingen, og det er noget ganske andet.

(Kort bemærkning).

Alfred Hansen (DR):

Jeg har ikke tillagt fru Lone Dybkjær den udtalelse, som jeg citerede, men jeg mener at erindre, at der er et folketingsmedlem i den radikale gruppe, der hedder hr. Bilgrav-Nielsen, og jeg mener, at hr. Bilgrav-Nielsen for en fjorten dage siden fik megen presse på at sige: vi kan ikke gå med til en portoforhøjelse, før postvæsenet fungerer.

Jeg ved ikke, om fru Lone Dybkjær kan erindre en udtalelse i den retning.

Lone Dybkjær (RV):

Jo, men nu må det afgørende jo altså også være, hvad der siges her i salen, og det, som jeg her har sagt, det er det radikale venstres holdning til denne sag.

Det, hr. Bilgrav-Nielsen har sagt forleden dag i debatten, er, at han er tilfreds med, at der er nedsat et udvalg. Det er sådan set det eneste, der er at gøre i øjeblikket: at få klarlagt, hvor problemerne ligger, og fremfor alt få klarlagt nøjere, hvordan vi kan løse dem. Det er det, der er sket siden den udtalelse, han fremsatte for 14 dage siden.

Ministeren for offentlige arbejder (Ivar Nørgaard, fg.):

Ud over at takke fru Lone Dybkjær for de radikales holdning vil jeg sige til hr. Alfred Hansen, at jeg synes ikke, det er nogen god